

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce, soudkyně JUDr. Veroniky Burianové a soudce Mgr. Aleše Smetanky ve věci

žalobce (navrhovatele): **J. K.**, narozený dne X,
bytem D.,

proti

žalovanému:

Krajský úřad Plzeňského kraje,
sídlem Škroupova 1760/18, 301 00 Plzeň,

a proti

odpůrci:

město Domažlice,
sídlem Náměstí Míru 1, 344 20 Domažlice,
zastoupený Mgr. Jiřinou Endrštovou, advokátkou,
sídlem Poštovní 18, 269 01 Rakovník,

za účasti osob

zúčastněných na
řízení:

1. **P. W.**,
bytem D.,
2. **J. K. ml.**,
bytem D.,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 8. 2022, č. j. PK-RR/2925/22, a o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy - Územního plánu města Domažlice, resp. změny č. 1 Územního plánu města Domažlice

takto:

- I. Návrh na zrušení opatření obecné povahy - územního plánu města Domažlice schváleného usnesením Zastupitelstva odpůrce č. 1184 ze dne 19. 10. 2016, který

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

nabyl účinnosti dne 7. 11. 2016, a to v rozsahu části vymezení plochy Z-Z – plochy zemědělské – zahrady a sady na pozemcích parc. č. Xa a parc. č. Xb v k. ú. X, se odmítá.

- II. Návrh na zrušení opatření obecné povahy – změny č. 1 územního plánu města Domažlice schválené usnesením Zastupitelstva odpůrce č. 649 ze dne 24. 6. 2020, která nabyla účinnosti dne 15. 7. 2020, a to v rozsahu části vymezení plochy BI – plochy bydlení v rodinných domech na pozemcích parc. č. Xa a parc. č. Xb v k. ú. X, se odmítá.
- III. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 8. 2022, č. j. PK-RR/2925/22, se zamítá.
- IV. Žalobce a odpůrce nemají vůči sobě navzájem právo na náhradu nákladů řízení.
- V. Žalobce vůči žalovanému nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- VI. Žalovanému se vůči žalobci právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.
- VII. Žádná z osob zúčastněných na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

1. Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) bylo dne 3. 10. 2022 doručeno nedatované podání označené jako „*Návrh na zrušení části opatření obecné povahy – Územního plánu Domažlice, a to v části vymezení plochy Z-Z a BI na pozemcích parc. č. Xa a Xb v k. ú. X v souladu s ust. § 101a odst. 1 věty druhé s.ř.s.*“. Soud toto podání podle obsahu posoudil jako správní žalobu směřující proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 8. 2022, č. j. PK-RR/2925/22 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“) spojenou s návrhem na zrušení části opatření obecné povahy - Územního plánu Domažlice, jenž nabyl účinnosti dne 7. 11. 2016, a části opatření obecné povahy – změny č. 1 Územního plánu Domažlice, jež nabyla účinnosti dne 15. 7. 2020 (předmětné podání dále též jen „*žaloba*“). Důvodem takového posouzení bylo to, že součástí předmětného podání bylo úplné znění správní žaloby, prostřednictvím které se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného, jakož i jemu předcházejícího prvostupňového rozhodnutí, a rovněž i formulace žalobního návrhu v čl. VIII. předmětného podání, kde se žalobce domáhal zrušení nejen tam označených částí uvedených opatření obecné povahy, ale rovněž napadeného rozhodnutí, jakož i jemu předcházejícího prvostupňového rozhodnutí.
2. Napadeným rozhodnutím žalovaného bylo potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Domažlice, odboru výstavby a územního plánování (dále jen „*stavební úřad*“) ze dne 11. 5. 2022, č. j. MeDO-33543/2022-Sd (dále též jen „*prvostupňové rozhodnutí*“), jímž bylo žalobci nařízeno odstranění nepovolené stavby nazvané „*Přístřešek pro zemědělskou techniku, sklad a kotce pro psy, X*“ na pozemku parc. č. Xa v katastrálním území X (uvedené stavby dále společně jen „*předmětná stavba*“).
3. Prvostupňové rozhodnutí o odstranění předmětné stavby bylo vydáno na podkladě rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 10. 3. 2021, č. j. MeDO-8757/2021-Sd o dodatečném nepovolení předmětné stavby, které bylo potvrzeno rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 7. 2021, č. j. PK-RR/1868/21 (dále společně jen „*rozhodnutí o dodatečném nepovolení předmětné stavby*“) a které nabylo právní moci dne 16. 7. 2021. Důvod, pro který stavební

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

úřad předmětnou stavbu dodatečně nepovolil, byl její rozpor s platným zněním Územního plánu odpůrce.

4. Jak již bylo uvedeno výše, žalobce v rámci žaloby učinil návrh na zrušení částí dvou opatření obecné povahy, a to (i) v případě Územního plánu odpůrce schváleného usnesením Zastupitelstva odpůrce č. 1184 ze dne 19. 10. 2016, jenž nabyl účinnosti dne 7. 11. 2016 (dále jen „Územní plán Domažlice“), se jednalo o část „vymezuující plochy Z-Z – plochy zemědělské – zahrady a sady na pozemcích parc. č. Xa a parc. č. Xb v k. ú. X“, a současně (ii) v případě změny č. 1 Územního plánu Domažlice schválené usnesením Zastupitelstva odpůrce č. 649 ze dne 24. 6. 2020, jež nabyla účinnosti dne 15. 7. 2020 (dále jen „změna č. 1 Územního plánu Domažlice“), se jednalo o část „vymezuující plochy BI – plochy bydlení v rodinných domech na pozemcích parc. č. Xa a parc. č. Xb v k. ú. X“.

II.

Žaloba a návrh na zrušení části opatření obecné povahy

5. Žalobce za žalobní body označil rozpory v napadených rozhodnutích. V případě napadeného rozhodnutí vydaného žalovaným žalobce namítal, že celé odůvodnění tohoto rozhodnutí je psáno a odůvodňováno až od konce roku 2016, tedy poté, co od 7. 11. 2016 vstoupil v platnost Územní plán Domažlice. Podle názoru žalobce žalovaný v odůvodnění zcela rezignoval na stav, který byl od 27. 12. 2012, kdy by zde musel konstatovat, že stavba byla v souladu s tehdy platným územním plánem. Tento soulad s územním plánem platným v době podání žádosti o dodatečné povolení stavby dokládá odůvodnění rozhodnutí o dodatečném nepovolení předmětné stavby. Proto také předmětná stavba byla tím samým správním orgánem třikrát po sobě dodatečně povolena (byť nepravomocně). Průtahy v daném řízení způsobené zlovůlí vlastnic sousedních nemovitostí či nečinností správního orgánu nemohou být k tíži žalobce. Podle názoru žalobce se v celém odůvodnění napadeného rozhodnutí prolínají rozpory, které jsou patrné prakticky na každé straně tohoto odůvodnění. Na str. 3 napadeného rozhodnutí pak žalovaný alibisticky odkazuje na to, že Územní plán Domažlice již nelze přezkoumat, což se nezakládá na pravdě. Územní plány jsou archivovány na úřadu územního plánování, jehož působnost rovněž vykonává sám Městský úřad Domažlice, a tedy by zde měly být uloženy všechny územní plány týkající se této obce v archivu. Žalobce napadené rozhodnutí považuje za rozporné, diskriminační vůči jeho osobě a účelově koncipované tak, aby maskovalo zlovůli orgánu státní správy, který jej vydal.
6. Dále žalobce uplatnil námitky proti prvostupňovému rozhodnutí, kde nesouhlasí s konstatováním stavebního úřadu, že vlastník neprokázal, že stavba není v rozporu s § 129 odst. 3 stavebního zákona, neboť tehdy podaná žádost o dodatečné povolení stavby byla v souladu s tehdy platným územním plánem. V období od podání žádosti, tj. od 27. 12. 2012 až do 7. 11. 2016 byly tyto plochy v územním plánu označeny ve stabilizované (stavové) ploše s funkčním využitím SM-V – smíšené území venkovské zástavby (X), tudíž bylo možno takto podané žádosti po dobu téměř čtyř let bez dalšího vyhovět. Tento samotný fakt je natolik závažný, že nemůže být dáváno k tíži žalobce to, že správní orgán byl liknavý a nekonal v souladu se zákonem a tehdy platným územním plánem.
7. Žalobce poté odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž dovozuje, že v případech, na které dopadá § 101a odst. 1 věta druhá s. ř. s., může být nezákonnost napadeného opatření obecné povahy nebo jeho části sama o sobě důvodem pro zrušení navazujícího správního aktu (rozhodnutí), při jehož vydání bylo takovéto opatření

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

obecné povahy užito (a to i za podmínky, že opatření obecné povahy nebo jeho část je soudem zrušeno ke dni, který předchází vydání napadeného rozhodnutí). Prvostupňové i napadené rozhodnutí jsou odůvodněna takřka výlučně odkazem na napadenou část Územního plánu Domažlice, proto se žalobce domáhá zrušení napadeného rozhodnutí i rozhodnutí prvostupňového a současně navrhuje zrušení dotčené části Územního plánu Domažlice ke dni předcházejícímu vydání napadeného rozhodnutí žalovaného a stavebního úřadu.

8. Žalobce poté připojil shrnutí své žalobní argumentace. Předně je žalobce přesvědčen, že se v jeho případě jedná o nepřiměřeně dlouhé řízení, které je v důsledku toho zmatečné, prakticky nepřezkoumatelné a vykazující řadu nejen procesních, ale i faktických chyb a nedostatků. Kromě toho žalobce spatřuje zkrácení svých práv zejména v tom, že původní plochy, v nichž byly začleněny výše specifikované pozemky, ale i na nich postavené stavby žalobce, byly využívány jako pozemky zemědělské a stejně tak tomu bylo i se stavbami, které zde byly postaveny již v roce 1904. Jednalo se o zemědělský statek, kde tyto stavby a pozemky byly předky žalobce využívány k zemědělské činnosti, chovala se zde hospodářská zvířata, která představovala zdroj obživy a výkonu pracovní činnosti žalobcovy rodiny. Rovněž zde byla uskladněna tehdejší zemědělská technika. Toto území a tyto plochy byly postupem času až do současné podoby změněny na plochy s využitím BI, tedy využití plochy bydlení v rodinných domech, což žalobci prakticky mění jeho dosavadní a i historicky doložený způsob života, neboť mu zapovídá veškerou činnost v tomto území dosud vykonávanou, přičemž v Územním plánu Domažlice u těchto pro žalobce naprosto fatálních změn zcela absentuje smysluplné zdůvodnění zahrnutí dotčených pozemků do plochy BI. Předmětné správní řízení probíhající téměř deset let pak v důsledku zjevně nepřiměřeného, neodůvodnitelného, diskriminačního a šikanózního jednání dotčených orgánů státní správy vůči osobě žalobce vyústilo až ve vydání rozhodnutí o nařízení odstranění staveb, což je pro žalobce naprosto fatální a zejména nepochopitelné, odporující zdravému lidskému rozumu, zejména s odkazem na historický vývoj a využívání pozemků v tomto konkrétním místě a zároveň je i zcela zásadním zásahem, který nelze odůvodnit ani veřejným zájmem na využití území obce v souladu s požadavky uvedenými v § 18 stavebního zákona.
9. Pokud jde o návrh na zrušení předmětných částí opatření obecné povahy, pak žalobce v úvodní části vymezil příslušné části opatření obecné povahy, u nichž navrhoval jejich zrušení, a rovněž specifikoval pozemky ve svém vlastnictví, ohledně kterých se cítí dotčen na svých právech. Poté popsal, jak byly tyto pozemky a stavby na nich stojící (včetně předmětné stavby) historicky využívány (shodně s tím, jak to žalobce popsal ve svém shrnutí žalobní argumentace uvedeném soudem výše). Poté následoval podrobný historický exkurz Územního plánu Domažlice, který žalobce provedl od roku 1994 do současnosti.
10. Poté žalobce uvedl popis současného a procesního stavu, kde zejména zmínil to, že po vydání změny č. 2 k Územnímu plánu Domažlice, která nabyla účinnosti ke dni 15. 6. 2021 nedošlo k žádné pro žalobce pozitivní změně na dotčených pozemcích v jeho vlastnictví, a tudíž i v současnosti jsou tyto plochy v Územním plánu Domažlice (jmenovitě pozemek parc. č. Xa v k. ú. X) vedeny jako plochy BI (plochy bydlení v rodinných domech). Podle názoru žalobce vydáním nového Územního plánu Domažlice na uvedených plochách došlo k faktickému znemožnění a) možnosti výstavby na dotčených pozemcích staveb a zařízení na uskladnění, zpracování a prodej individuální zemědělské produkce, b) možnosti výstavby na dotčených pozemcích přístřešků pro

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

techniku a k ukrytí před nepohodou, c) chovu drobného hospodářského zvířectva a výstavby zařízení pro tento chov. Dále těmito změnami došlo ke znemožnění provozování celé řady do tehdy možných podnikatelských aktivit, zejména zrušení ploch pro zemědělskou a lesnickou velkovýrobu a další. Dále došlo ke znemožnění pěstební činnosti, a to sadů na pěstování ovoce a zahradnictví. Tím došlo k podstatnému zásahu do vlastnických práv žalobce, přičemž pro takovýto zásah nebyl dán žádný důvod, neboť žalobce svoji zemědělskou, pěstební a chovatelskou činnost na těchto plochách doposud provozoval a nyní mu je znemožňována právě díky napadenému opatření obecné povahy.

11. Žalobce též připojil chronologický přehled svého postupu vůči správním orgánům, a to podáním žádosti ze dne 27. 12. 2012 o dodatečné povolení předmětné stavby počínaje a vydáním prvostupňového a poté napadeného rozhodnutí o odstranění stavby konče. Dále se žalobce vyjádřil k neuplatnění námitek v průběhu správního řízení, které podle žalobce bylo způsobeno zejména tím, že zpočátku žalobce vůbec neměl povědomí o tom, že někdo podal návrh změny územního plánu, která se bezprostředně dotýká jeho pozemků, a dále i fakt, že byl hospitalizován v nemocnici, kdy řešil svůj zdravotní stav a tyto záležitosti tak nemohl osobně objektivně řešit. Žalobce poté konstatoval, že si je vědom judikatury Nejvyššího správního soudu, která klade pro tyto případy vyšší kritéria pro úspěšnost návrhu na zrušení územního plánu. Je však přesvědčen, že ze strany správních orgánů mu bylo činěno takové příkoří, že tato kritéria posuzovaná Nejvyšším správním soudem přesto splňuje. Navrhovatel akcentoval skutečnost, že svůj návrh nezakládá pouze na pouhé neproporcionality zásahu do jeho vlastnického práva, ale na bezbřehé nezákonnosti napadené regulace a jejím přímém rozporu s hmotným právem jako takovým. Dle názoru žalobce tato nezákonnost spočívá jednak v nepřezkoumatelnosti opatření obecné povahy, jednak v jeho rozporu s faktickým stavem v území a vyhláškou č. 501/2006 Sb. Žalobce tvrdil, že k omezení jeho vlastnického práva nedošlo při vážení různých zájmů, ale že k němu nebyl naprosto žádný důvod, tedy nebyla dána pluralita zájmů, které by mohly být váženy a jednalo se tak o zcela nedůvodný zásah do vlastnického práva navrhovatele. To, že je Územní plán Domažlice přinejmenším rozporuplný, dokládá i četnost a úspěšnost podaných návrhů na zrušení části opatření obecné povahy – územního plánu Domažlice (žalobce příkladmo odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2021, č. j. 9 As 185/2019 – 33 a ze dne 15. 10. 2019, č. j. 8 As 63/2019 – 40).
12. V závěru se žalobce vyjádřil ke své aktivní legitimaci, kterou s odkazem na § 101a odst. 1 s. ř. s. dovozuje ze svého vlastnictví k přímo dotčenému pozemku parc. č. Xa v k. ú. X.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

13. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 28. 11. 2022 (doručném soudu dne 30. 11. 2022) navrhl zamítnutí žaloby.
14. Žalovaný upozornil na to, že převážná část žaloby se věnuje námitkám směřujícím proti napadené části Územního plánu Domažlice, když žalobní námitku směřující proti napadenému rozhodnutí lze nalézt toliko v čl. V. žalobu, bodu III. K té žalovaný uvedl, že správní orgány jsou povinny vždy rozhodovat v souladu s právními předpisy platnými v době vydání rozhodnutí a tato povinnost pro ně platí i v případě územních plánů, které jsou také považovány za právní předpis. Pro danou věc tedy není vůbec rozhodující, zda do roku 2016 byla stavba žalobce v souladu s tehdy platným územním plánem, a to také

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

především proto, že byla postavena bez povolení stavebního úřadu. Žalobní námitka je tudíž podle žalovaného nedůvodná.

IV.

Vyjádření odpůrce a žalovaného k návrhu na zrušení části opatření obecné povahy

15. Odpůrce ve svém vyjádření ze dne 7. 11. 2022 (doručeném soudu téhož dne) uvedl, že předmětný návrh na zrušení označených částí Územního plánu Domažlice nepovažuje za opodstatněný a s návrhem nesouhlasí.
16. Odpůrce úvodem namítl, že žalobce se nemůže domáhat částečného zrušení Územního plánu Domažlice, který nabyl účinnosti dne 7. 11. 2016, neboť již uplynula lhůta 1 roku podle § 101b s. ř. s. Prostor je dán toliko pro tzv. konkrétní kontrolu, to však jen tehdy a ve vztahu k těm opatřením obecné povahy, která byla ve věci navrhovatele použita. Ve věci žalobce pak byla správními orgány aplikována změna č. 1 Územního plánu Domažlice, která nabyla účinnosti 15. 7. 2020. Prostor pro návrh na zrušení části „původního“ Územního plánu Domažlice tak není dán.
17. Dále odpůrce uvedl, že považuje za vhodné stručně reagovat na rozsáhlé a několikrát opakované pasáže žalobcova podání, v nichž tento (ze svého úhlu pohledu) popisuje historii využití pozemků, vývoj územního plánu, jakož i svůj minulý procesní postup ve správním řízení. Předně zdůraznil, že předmětem správního řízení bylo dodatečné povolení stavby, tudíž na počátku byla realizace stavebních záměrů žalobce bez toho, aby respektoval platné právní předpisy, bez toho, aby mohly být posouzeny jeho záměry v kontextu územně plánovací dokumentace, a bez toho, aby třetí osoby, resp. veřejnost dostaly možnost uplatnit svá práva. Je proto nepřiléhavé, pokud žalobce upozorňuje na údajná porušení svých práv a na náklady, které údajně vynaložil v dobré víře. Žalobce měl a mohl před zahájením výstavby postupovat podle práva a při respektování práv a zájmů ostatních. Pokud tak nečinil, musel počítat s rizikem, že stavba již nebude moci být povolena, jakož i s tím, že podmínky využití území se mohou změnit.
18. Odpůrce je toho názoru, že nejen Územní plán Domažlice ve stávající podobě, ale ani Územní plán Domažlice v původní podobě neumožňovaly realizaci stavebního záměru, o jehož dodatečné povolení žalobce žádal. Již původní Územní plán Domažlice totiž stanovil pro využití řešeného území některé podmínky, kterým stavba žalobce neodpovídala – mj. svojí výměrou (zastavěné plochy objektů) násobně převyšuje limit 25 m². S ohledem na nedostatky žádosti o dodatečné povolení stavby je navíc značně sporné, nakolik byl či mohl být záměr navrhovatele již v době podání žádosti o dodatečné povolení stavby v souladu s územním plánem. Žalobce navíc v žalobě popisuje stav územního plánu k 31. 12. 2009, přičemž podle jeho popisu měl již tehdy platit limit 25 m² zastavěné plochy objektů (již to by jeho záměr činilo nepřipustným).
19. Podle odpůrce je zřejmé, že po 7. 11. 2016 přijaté změny Územního plánu Domažlice nezasáhly do poměrů žalobce, pokud jde o možnost „legalizovat“ černou stavbu a moci ji využít. Nelze proto hovořit o tom, že by změna č. 1 Územního plánu Domažlice zasahovala do práv žalobce tak, jak se snaží prezentovat. Sám žalobce se připravil o možnost využívat své pozemky a stavby zamýšleným způsobem tím, že v minulosti nepostupoval podle předpisů na úseku územního plánování a stavebního práva a postavil tzv. černou stavbu.
20. Odpůrce poté připomenul, že žalobce byl v průběhu přípravy a zpracování Územního plánu Domažlice pasivní. Jednalo se přitom o dlouhý proces, o jehož přípravě a průběhu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

byla veřejnost informována, a to nejen způsobem, jaký předpokládá zákon, ale např. též v místním tisku. Územní plán Domažlice po roce 2016 založil na straně mnoha osob (které vlastní nemovitosti v dané lokalitě, žijí či plánují tam žít a bydlet v rodinných domech) legitimní očekávání ohledně toho, jak bude lokalita vypadat, s jakými vlivy okolí mohou počítat, jaké záměry jsou či mohou být v okolí realizovány. Tyto osoby nemusejí sdílet pohled žalobce na to, jak by území mělo vypadat, mají svá vlastní práva a vlastní zájmy, když je zřejmé, že někteří sousedé s představami žalobce nesouhlasí zcela zásadně. Čím déle trvá určitý stav, přesvědčení třetích osob a jejich legitimní očekávání, tím méně lze do takového stavu, přesvědčení a legitimních očekávání zasahovat. V daném případě se žalobce domáhá změny po více než 6 letech. Tvrzení žalobce, že o změnách územního plánu nevěděl, se nejvíce věrohodným hned z několika důvodů. Žalobce byl účastníkem řízení o odstranění, resp. dodatečném povolení stavby, nadto podle vlastních tvrzení „připravoval koncepci využití pozemků“, vkládal prostředky do přípravy projektové dokumentace apod. V souvislosti s takovými činnostmi lze jednoznačně očekávat nejen větší zájem o to, jaké změny v možnostech využití území se chystají, ale i výraznější součinnost s kvalifikovanými osobami, které se o oblast územního plánování včetně navrhovaných či připravovaných změn zajímají.

21. Odpůrce nesouhlasil s tvrzením, že by přijatá regulace území byla výrazem „bezbřehé nezákonnosti“. Přijatá regulace je výsledkem úvahy nad širším územím a zájmy, které v něm existují, popřípadě se v něm střetávají. Žalobce prosazuje možnost zemědělského využití v lokalitě, kde existuje již po delší dobu převažující zájem na využití území k bydlení v rodinných domech, přičemž navíc je jeho snahou, aby na velmi omezeném území (jeho pozemcích) nemusely být dodrženy prakticky žádné podmínky a regule, které se týkají podoby a rozsahu výstavby. To je samozřejmě v příkrém rozporu s tím, jak mohou být využity pozemky sousedů a nepochybně to má dopad do jejich práv a zájmů. Žalobce by tudíž v tomto řízení (bez účasti sousedů a reprezentace jejich zájmů) chtěl dosáhnout změny, která by mohla mít dopad na práva a zájmy jiných, kteří jednají v důvěře v závaznost územního plánu a jejichž očekávání z jeho podoby vycházejí. Tak daleko by však moc soudní zasahovat neměla. To platí tím spíše, že žalobcem je osoba, která sama deklaruje, že se nikdy a nijak nezajímala o úřední desku, o ničem se neinformovala. Vedle totiž stojí zájmy jiných, kteří se zajímají, informují a případně i snaží dosáhnout toho, aby jejich zájmy byly relevantně zohledněny a uváženy.
22. V úplném závěru se odpůrce ohradil proti nepravdivému tvrzení, že žalobci nevrátil platbu 5.000,- Kč, když uvedl, že tato platba byla vrácena 21. 9. 2020. Poté navrhl, aby soud předmětný návrh v celém rozsahu zamítl a přiznal mu náhradu nákladů řízení.
23. K předmětnému návrhu na zrušení označených částí Územního plánu Domažlice se vyjádřil rovněž žalovaný z pozice nadřízeného orgánu územního plánování, a to podáním ze dne 7. 11. 2022 (doručeným soudem dne 8. 11. 2022). Žalovaný odkázal na to, že z pozice nadřízeného orgánu úřadu územního plánování vydal v rámci pořizování změny č. 1 Územního plánu Domažlice stanovisko ze dne 30. 5. 2019, č. j. PK-RR/1845/19 a rovněž i stanovisko k návrhu rozhodnutí o námitkách a návrhu vyhodnocení uplatněných připomínek ze dne 16. 3. 2020, č. j. PK-RR/1262/20. Obě tato stanoviska byla vydána kladná, vedená ve spise Krajského úřadu Plzeňského kraje, oddělení územního plánování pod sp. zn. ZN/115/RR/19 a obsažená ve spise Městského úřadu Domažlice, odboru výstavby a územního plánování, který byl soudu předložen.

V.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

Replika žalobce

24. Žalobce podal na vyjádření žalovaného i odpůrce repliku ze dne 7. 12. 2022 (doručenou soudu dne 9. 12. 2022), ve které setrval na své dosavadní argumentaci.
25. Vyjádření žalovaného žalobce označil za formální a postrádající jakoukoliv argumentační stránku, která by vyvracela či jakkoli zpochybňovala žalobcem předložené důkazy a jasnou argumentaci uvedenou v žalobním návrhu. Z pohledu žalobce je takové vyjádření procesně i věcně-právně nicotné.
26. K vyjádření odpůrce žalobce nejprve uvedl, že odpůrce se evidentně a zcela mylně domnívá, že se v daném případě jedná o tzv. abstraktní přezkum, který by již skutečně nebyl z procesního důvodu možný. Avšak v tomto případě se ve skutečnosti jedná o tzv. incidenční spor, ve kterém se lhůta uvedená v § 101b odst. 1 s. ř. s. neuplatní. Návrh na zrušení opatření obecné povahy podaný společně se žalobou podle § 101 a odst. 1 věty druhé s. ř. s. je nutné podat ve lhůtě pro podání právě této žaloby, a to bez ohledu na lhůtu uvedenou v § 101b odst. 1 s. ř. s. V případě „incidenční“ kontroly se lhůta podle § 101b odst. 1 s. ř. s. vůbec neužije. Poté žalobce doplnil, že jím odkazované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu vydané pod č. j. 8 As 63/2019 – 40 by mělo být odpůrci známo, neboť se jej přímo týká.

*VI.**Osoby zúčastněné na řízení*

27. Soud učinil dne 24. 10. 2022 výzvu potenciálním osobám zúčastněným na řízení (v návaznosti na opatření předsedy senátu ze dne 24. 10. 2022 o doručení vyvěšením na úředních deskách soudu a odpůrce). Dále pak soud jako potenciální osoby zúčastněné na řízení adresně oslovil ostatní účastníky předmětného správního řízení, jimž bylo ve správním řízení zasíláno napadené rozhodnutí, a tudíž soud s těmito dvěma osobami jednal jako s osobami zúčastněnými na řízení. Ve stanovené lhůtě soudu písemně oznámily dvě v rubrice uvedené osoby svůj zájem účastnit se předmětného řízení. Žalobce žádnou potenciální osobu zúčastněnou na řízení neoznačil a ze správního spisu žádná další potenciální osoba zúčastněná na řízení nevyplynula.
28. Osoby zúčastněné na řízení č. 1 a 2 se v soudem stanovené lhůtě vyjádřily, a to každá svým podáním doručeným soudu dne 20. 12. 2022, v nichž shodně uvedly, že se s žalobou v plném rozsahu ztotožňují a proto navrhují, aby bylo žalobě v celém jejím rozsahu vyhověno.

*VII.**Průběh řízení*

29. S ohledem na skutečnost, že žalobce spojil návrh na zrušení napadených částí Územního plánu Domažlice, resp. jeho změny č. 1 se správní žalobou směřující proti napadenému rozhodnutí a explicitně se domáhal incidenčního přezkumu předmětného opatření obecné povahy ve smyslu § 101a odst. 1 věty druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), soud nejprve přistoupil k ověření podmínek řízení o předmětné žalobě směřující proti napadenému rozhodnutí. Obecně totiž platí, že v případech incidenčního přezkumu opatření obecné povahy je třeba vycházet z akcesorické povahy návrhu na zrušení opatření obecné povahy ve vztahu ke správní žalobě, tudíž takový návrh může být přípustný (prokáže-li se v daném případě jeho akcesoričnost, jak bude v poměrech daného případu posouzeno soudem níže), pouze

pokud je přípustná daná správní žaloba.

30. Soud v dané souvislosti odkazuje na právní větu z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2016, č. j. 5 As 194/2014 – 36, podle které: „Soudní řád správní rozlišuje dva typy návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části. Prvním typem návrhu je návrh na soudní přezkum opatření obecné povahy, který může podat každý, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy zkrácen, a to ve lhůtě stanovené v § 101b odst. 1 s. ř. s. Druhým typem je návrh na incidenční přezkum opatření obecné povahy dle § 101a odst. 1 věty druhé s. ř. s., který je oprávněn podat jen ten, kdo je současně oprávněn podat ve správním soudnictví žalobu nebo jiný návrh ve věci, ve které bylo opatření obecné povahy užito; tento návrh je třeba podat společně se žalobou proti rozhodnutí, nečinnosti nebo zásahu, tj. ve lhůtě pro společně podávanou žalobu, a to bez ohledu na lhůtu uvedenou v § 101b odst. 1 s. ř. s.“. Ačkoli se citované rozhodnutí vztahovalo k právní úpravě účinné do 31. 12. 2017, závěry v něm vyslovené lze aplikovat i po novelizaci s. ř. s. provedené zákonem č. 225/2017 Sb. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2022, č. j. 3 As 79/2021 – 49).
31. Soud ověřil, že žaloba směřující proti napadenému rozhodnutí byla podána včas, neboť napadené rozhodnutí bylo žalobci (resp. jeho zástupci) doručeno dne 31. 8. 2022 a žaloba byla soudu doručena dne 3. 10. 2022, tudíž zákonná lhůta dvou měsíců byla dodržena.
32. K aktivní legitimaci žalobce soud nejprve uvádí, že žalobce byl adresátem napadeného rozhodnutí (resp. osobou povinnou z prvostupňového rozhodnutí o odstranění předmětné stavby), tudíž je to žalobce, kdo je legitimován k podání žaloby usilující o zrušení napadeného rozhodnutí.
33. V dané souvislosti soud doplňuje, že žaloba sice byla podána jménem žalobce, ovšem prostřednictvím datové schránky ústavu LEDETA, z. ú., IČO 04794711, sídlem Fáberova 345, 391 65 Bechyně (dále jen „ústav LEDETA“), kterýžto ústav byl též v žalobě označen jako zástupce žalobce. Společně se žalobou pak byla soudu doručena plná moc udělená žalobcem ústavu LEDETA podle § 443 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, k zastupování ve všech věcech týkajících se prvostupňového rozhodnutí stavebního úřadu o odstranění předmětné stavby. Soud usnesením ze dne 12. 10. 2022, č. j. 57 A 80/2022 – 36 zastoupení žalobce ústavem LEDETA nepřipustil pro nesplnění podmínek obsažených v § 35 odst. 2 s. ř. s. Soud v předmětném usnesení mj. poukázal na to, že z tam popsanych důvodů ústav LEDETA nemá v očích soudu odborné a kvalifikační předpoklady pro zastupování osob v řízení před správními soudy v oblasti stavebního práva, resp. územního plánování. Soud rovněž v uvedeném usnesení, které bylo doručeno i přímo žalobci (společně s kopií žaloby podané žalobcovým jménem), konstatoval, že doloženou plnou mocí udělenou ústavu LEDETA měl za prokazané, že vůlí žalobce bylo pověřit ústav LEDETA k vypracování a podání předmětné žaloby (soud rovněž přihlédl k tomu, že žalovaný ve správním řízení jednal s ústavem LEDETA jako se zástupcem žalobce), tudíž již soud žalobce nevyzýval, aby tento podal žalobu sám, resp. se k ní osobně připojil svým podpisem. Vzhledem k tomu, že v dalším průběhu soudního řízení nebylo doloženo jiné řádné zmocnění (soud usnesením ze dne 20. 10. 2022, č. j. 57 A 80/2022 – 45 rovněž nepřipustil zastoupení žalobce JUDr. Liborem Hrubým, zaměstnancem ústavu LEDETA, a to z důvodu obcházení pravidel nepřipouštějících zastoupení právnickou osobou nesplňující podmínky dle § 35 odst. 2 s. ř. s. a rovněž pro obcházení zákona o advokacii), soud v řízení nadále jednal přímo s žalobcem.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

34. Pasivní legitimace žalovaného byla dána tím, že žalovaný napadené rozhodnutí vydal z pozice odvolacího orgánu. Dále pak žaloba byla podána po vyčerpání řádných opravných prostředků (proti napadenému rozhodnutí nebylo odvolání přípustné) a obsahovala všechny požadované formální náležitosti.
35. Soud proto mohl přistoupit k přezkoumání žaloby a rovněž se i zabývat návrhem na zrušení napadené části Územního plánu Domažlice, resp. jeho změny č. 1.
36. O podané žalobě, včetně návrhu na zrušení napadených částí předmětných opatření obecné povahy, soud rozhodl bez nařízení jednání ve smyslu ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť účastníci řízení s tím výslovně souhlasili (žalobce v podání ze dne 4. 11. 2022, č. l. 57, odpůrce ve vyjádření ze dne 7. 11. 2022, č. l. 61 a žalovaný ve vyjádření ze dne 28. 11. 2022, č. l. 71).
37. Soud měl na základě nesporných skutečností ve spojení s obsahem předložených správních spisů dostatečně zjištěn skutkový stav věci, tudíž dokazování nebylo pro posouzení věci potřebné. Soud proto vycházel z listin, které byly součástí žalovaným a odpůrcem předložených správních spisů, a žádné další důkazy neprováděl.

VIII.

Posouzení návrhu na zrušení napadené části opatření obecné povahy

38. Žalobce se předmětnou žalobou domáhal zrušení Územního plánu Domažlice v části „*vymezující plochy Z-Z – plochy zemědělské – zahrady a sady*“ a rovněž změny č. 1 Územního plánu Domažlice v části „*vymezující plochy BI – plochy bydlení v rodinných domech*“, a to v obou případech ve vztahu k pozemkům parc. č. Xa a parc. č. Xb v k. ú. X. Žalobce tvrdil, že „*rozhodnutí dotčených orgánů státní správy – stavebního úřadu i napadená rozhodnutí žalovaného jsou odůvodněna takřka výlučně odkazem na napadenou část Územního plánu Domažlice a s odkazem na to, že došl[y] k závěru, že žádost navrhovatele na dodatečné povolení stavby musí být zamítnuta, protože není v souladu s územním plánem*“, a proto navrhoval zrušit napadené části Územního plánu Domažlice, resp. jeho změny č. 1 „*ke dni předcházejícímu vydání napadeného rozhodnutí žalovaného a stavebního úřadu*“ (srov. str. 23 a 24 žaloby).
39. Soud se nejprve zabýval otázkou přípustnosti takto vymezeného žalobcova návrhu, který je, jak již bylo uvedeno výše, návrhem na incidenční přezkum předmětného opatření obecné povahy.
40. Předmětný návrh žalobce kromě obecných náležitostí splňoval i náležitosti ve smyslu § 101b odst. 2 s. ř. s., když obsahoval návrhové body, tudíž byl z tohoto pohledu projednatelný.
41. Z hlediska dalšího posouzení přípustnosti žalobcova návrhu na zrušení předmětného opatření obecné povahy byla určující ta skutečnost, že se jednalo o případ incidenčního přezkumu opatření obecné povahy ve smyslu § 101a odst. 1 věty druhé s. ř. s.
42. Aktivně legitimovaným k podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy je ve smyslu § 101a odst. 1 s. ř. s. *ten, kdo tvrdí, že byl zkrácen na svých právech vydaným opatřením obecné povahy*, a v případě incidenčního přezkumu ten, kdo podal žalobu, s níž je příslušný návrh spojen (srov. výše citované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2016, č. j. 5 As 194/2014 – 36). V projednávané věci žalobce tvrdil, že je jediným vlastníkem pozemku parc. č. Xa v k. ú. X (dále jen „*pozemek Xa*“), na kterém se nachází předmětná stavba, jejíž odstranění bylo nařízeno

prvostupňovým rozhodnutím stavebního úřadu ve spojení s napadeným rozhodnutím žalovaného, jakož i to, že je vlastníkem sousedního pozemku parc. č. Xb v k. ú. X (dále jen „*pozemek Xb*“), tudíž se žalobce cítí být zkrácen na svých právech napadeným opatřením obecné povahy. Skutečnosti, že předmětná stavba byla umístěna na pozemku Xa, k němuž přiléhá pozemek Xb, a že žalobce je vlastníkem obou těchto pozemků, byly zřejmé ze správního spisu a nikdy ani nebyly mezi účastníky předmětem sporu. Rovněž je zřejmé, že návrh je součástí podané žaloby. Na základě těchto skutečností soud v posuzovaném případě shledal žalobce jako aktivně legitimovaného k podání předmětného návrhu na zrušení napadených částí Územního plánu Domažlice, resp. jeho změny č. 1.

43. Pasivní legitimace odpůrce byla dána tím, že se jedná o město, jehož zastupitelstvo Územní plán Domažlice, jakož i jeho změnu č. 1 schválilo a vydalo (srov. právní větu v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 - 120, že *v řízení podle § 101a a násl. s. ř. s. o zrušení územního plánu je odpůrcem obec, jejíž zastupitelstvo územní plán vydalo*).
44. Z hlediska posouzení včasnosti předmětného návrhu soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2019, č. j. 8 As 63/2019 - 40, v němž kasační soud dospěl k závěru, že *„ani změna právní úpravy zákonem č. 225/2017 Sb. nevyloučila možnost „incidenčního“ přezkumu v návaznosti na podanou žalobu proti rozhodnutí, nezákonnému zásahu nebo nečinnosti, ve kterých bylo opatření obecné povahy užito. I po novele soudního řádu správního tak zůstává zachována možnost „incidenčního“ přezkumu ve lhůtě pro podání žaloby podle § 101a odst. 1 věta druhá. Lhůta jeden rok, která omezuje „abstraktní“ přezkum opatření obecné povahy, se pro přezkum „incidenční“ neužije.“* (shodně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2020, č. j. 9 As 351/2019 - 142, ze dne 22. 7. 2020, č. j. 2 As 428/2018 - 34 nebo ze dne 20. 11. 2020, č. j. 5 As 46/2019 - 27). V souladu s citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu je třeba hodnotit žalobcův návrh na přezkum napadené části Územního plánu Domažlice, resp. jeho změny č. 1 jako včasný, neboť byl podán v zákonné lhůtě pro společně podanou správní žalobu proti napadenému rozhodnutí.
45. Výše zmíněná akcesorická povaha návrhu na incidenční přezkum opatření obecné povahy je dále stěžejní i pro určení, zda vůbec, popř. v jakém rozsahu lze v projednávaném soudním řízení primárně vedeném o správní žalobě směřující proti napadenému rozhodnutí věcně přezkoumat napadené části Územního plánu Domažlice, resp. jeho změny č. 1. Nelze totiž připustit, aby tímto postupem byla obcházena zákonná pravidla pro abstraktní přezkum opatření obecné povahy, zejména pak časové omezení tohoto přezkumu. Z ustanovení § 101a odst. 1 věty druhé s. ř. s. totiž vyplývá zvláštní podmínka přípustnosti incidenčního přezkumu, podle které se musí jednat pouze o takové opatření obecní povahy (resp. jeho část), které posloužilo jako podklad pro správní rozhodnutí, jehož přezkumu se žalobce domáhá svou správní žalobou (srov. Kühn, Z., Kocourek, T. a kol. Soudní řád správní. Komentář. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, komentář k § 101a, bod 20., dostupný v právním informačním systému ASPI).
46. Právě uvedený právní názor potvrzuje i aktuální rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu, který ve svém rozhodnutí ze dne 4. 10. 2022, č. j. 4 Ao 7/2021 - 179, bod [18] dospěl k následujícímu závěru: *„akcesoričnost návrhu na zrušení opatření obecné povahy, tj. jeho reálný význam pro rozhodnutí o žalobě proti úkonu správního orgánu, kterým bylo opatření obecné povahy vůči navrhovateli použito, je zvláštní podmínkou řízení*

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

o incidenčním návrhu na zrušení opatření obecné povahy podle § 101a odst. 1 věty druhé s. ř. s. Pokud je zjevné, že tato podmínka řízení není splněna, je namíste takový návrh na zrušení opatření obecné povahy odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.“.

47. Soud k uvedenému doplňuje, že přípustnost incidenčního přezkumu opatření obecné povahy po uplynutí zákonné lhůty pro abstraktní přezkum nepochybně představuje (dle judikatury Nejvyššího správního soudu akceptovatelný) zásah do právní jistoty všech dotčených subjektů, tudíž je podle názoru soudu nutné podmínky přípustnosti návrhu (resp. rozsahu přípustného incidenčního přezkumu opatření obecné povahy) vykládat restriktivně.
48. V projednávané věci je nepochybné, že správní žaloba směřuje proti napadenému rozhodnutí žalovaného, jímž bylo potvrzeno prvostupňové rozhodnutí o nařízení odstranění předmětné stavby dle § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“). Soud podotýká, že správní řízení o odstranění předmětné stavby bylo zahájeno dne 28. 5. 2013, tudíž rozhodným zněním právní úpravy odstranění stavby obsažené v části čtvrté, hlavě I, dílu 3 stavebního zákona bylo znění účinné do 31. 12. 2017 (srov. čl. II bod 10 zákona č. 225/2017 Sb., kterým se mění stavební zákon a další související zákony). Není pak sporu o tom, že uvedené rozhodnutí o odstranění stavby následovalo až poté, co pravomocně skončilo řízení o žádosti žalobce o dodatečné povolení předmětné stavby, v němž stavební úřad rozhodl tak, že předmětnou stavbu nelze povolit z důvodu, že žalobce neprokázal její soulad s Územním plánem Domažlice ve smyslu § 129 odst. 3 písm. a) stavebního zákona. Jinými slovy, v posuzovaném případě žalobce svou správní žalobou napadá správní rozhodnutí o odstranění předmětné stavby, nikoli tomuto rozhodnutí předcházející správní rozhodnutí o dodatečném nepovolení předmětné stavby.
49. V rozsudku ze dne 30. 3. 2022, č. j. 10 As 312/2020 – 36 Nejvyšší správní soud nejprve aproboval jako správný právní názor krajského soudu, že „řízení o odstranění stavby dle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona a řízení o jejím dodatečném povolení jsou spolu sice provázána, ale jedná se o dvě samostatná řízení s rozdílným účelem a předmětem, čemuž odpovídá i obsah rozhodnutí, která jsou v těchto řízeních vydávána. Účelem řízení o odstranění stavby je uvést do souladu právní a skutečný stav, a to nařízením odstranění nepovolené stavby. Účelem řízení o dodatečném povolení stavby je dodatečné zhojení protiprávního stavu, který spočívá v chybějícím rozhodnutí, opatření nebo jiném úkonu, který vyžaduje zákon.“ (bod [13] cit. rozsudku). Poté kasační soud souhlasil i s tím, že podmínky, jejichž splnění stavební úřad v jednotlivých řízeních zkoumá, jsou rozdílné, neboť: „V případě řízení o dodatečném povolení stavby jde o kumulativní splnění podmínek podle § 129 odst. 2 stavebního zákona, zatímco v případě řízení o odstranění stavby jde o kumulativní splnění podmínek stanovených v § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, tedy že se jedná o stavbu prováděnou nebo provedenou bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním, a že stavba nebyla dodatečně povolena.“ (bod [14] cit. rozsudku). Dále pak Nejvyšší správní soud doplnil, že: „pro vydání rozhodnutí o nařízení odstranění stavby je ve smyslu § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona podstatné to, zda 1) dotčená stavba je stavbou, jejíž provedení podléhá rozhodnutí, opatření či jinému úkonu vyžadovanému stavebním zákonem, 2) stavba byla provedena bez tohoto povolení a 3) k potřebnému povolení nedošlo ani dodatečně. Námitky, které mohl stěžovatel uplatňovat v řízení o dodatečném povolení stavby, tedy nejsou pro řízení o odstranění stavby významné (srov. rozsudky NSS ze dne 13. 9. 2017,

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

čj. 5 As 90/2017 - 22, dále ze dne 7. 11. 2018, čj. 9 As 368/2017 - 48, ze dne 24. 8. 2021, čj. 3 As 423/2019 - 31)“ (bod [15] cit. rozsudku).

50. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2021, č. j. 3 As 423/2019 – 31, bod [18] se podává následující: „Kasační soud souhlasí s krajským soudem, že chystaný proces změny územního plánu byl v nynějším řízení o odstranění stavby bezpředmětný. V této souvislosti krajský soud trefně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 154/2012 - 26, dle něž v řízení o odstranění staveb mohl stěžovatel namítat jen nesplnění podmínek upravených v § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, tedy že stavbu prováděl v souladu s rozhodnutím vydaným podle stavebního zákona nebo že stavba byla dodatečně povolena. V řízení o odstranění stavby totiž stavební úřad pouze posuzuje, zda je stavba provedena bez rozhodnutí nebo opatření vyžadovaného stavebním zákonem nebo bez opatření nebo jiného úkonu toto rozhodnutí nabrazující anebo v rozporu s ním, a zda stavba nebyla dodatečně povolena; mimo rámec předmětu řízení o odstranění stavby se proto ocitají námitky, které mohli žalobci uplatňovat v řízení o dodatečném povolení stavby (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2017, č. j. 5 As 90/2017 – 22). To, že stěžovatel tvrdil připravovanou změnu územního plánu obce Malá Bystrice, tedy krajský soud s ohledem na výše uvedené nemohl zohlednit. Takové námitky stěžovatel mohl uplatnit v řízení proti rozhodnutí o žádosti o dodatečné povolení staveb, neboť v tomto řízení stavební úřad posuzuje soulad stavby s územním plánem. Jak je uvedeno shora, v řízení o žalobě proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o dodatečné povolení stavby (případně v řízení o kasační stížnosti) je soud oprávněn posuzovat, zda stavební úřad správně posoudil soulad stavby s územním plánem a zda zohlednil případnou plánovanou změnu územního plánu. Proto také krajský soud nepochybil, jestliže neprovedl ani stěžovatelem navržené důkazy související s připravovanou změnou územního plánu obce M. a dotaz na obec ohledně účinnosti této změny; pro posouzení nyní projednávané věci tato otázka nebyla relevantní.“
51. Z právě citované judikatury jednoznačně vyplývá, že v posuzovaném případě, kdy žalobcova žaloba směřuje proti rozhodnutí o odstranění předmětné stavby, mohou být předmětem soudního přezkumu pouze zákonné důvody pro nařízení odstranění stavby podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, tedy zda (i) předmětná stavba byla provedena bez rozhodnutí nebo opatření vyžadovaného stavebním zákonem, a (ii) tato stavba byla povolena dodatečně. Naopak v posuzované věci nemohou být předmětem soudního přezkumu důvody, které vedly správní orgány k předcházejícímu rozhodnutí o dodatečném nepovolení předmětné stavby, kteréžto správní rozhodnutí nabylo právní moci dne 16. 7. 2021 a bylo posléze samostatně přezkoumatelné ve správním soudnictví. Jakkoliv se řízení o žádosti žalobce o dodatečném povolení stavby a řízení o odstranění stavby týkaly téže předmětné stavby, šlo o dvě samostatná řízení s rozdílným předmětem a účelem, v nichž se řešily odlišné skutkové a právní otázky. To znamená, že pro posouzení důvodnosti předmětné žaloby domáhající se zrušení napadeného rozhodnutí jsou relevantní pouze důvody podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, pro které bylo nařízeno odstranění stavby, nikoliv však důvody, pro které nebyla předmětná stavba v předcházejícím řízení dodatečně povolena, jak jsou tyto vymezeny v § 129 odst. 3 stavebního zákona.
52. Vzhledem k tomu, že soulad předmětné stavby s Územním plánem Domažlice byl rozhodný pouze v řízení o dodatečném povolení stavby, jak vyplývá z § 129 odst. 3 písm. a) stavebního zákona, nemůže mít žalobcův návrh na zrušení jím označených částí Územního plánu Domažlice, resp. jeho změny č. 1, reálný význam pro rozhodnutí soudu v předmětném řízení o žalobě, v němž soud přezkoumává napadená rozhodnutí o

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

odstranění stavby, tedy správní rozhodnutí vydaná ve správním řízení s odlišným právním základem než jaký byl v předcházejícím řízení o dodatečném povolení předmětné stavby.

53. Z uvedeného vyplývá, že v posuzovaném případě ani Územní plán Domažlice ani jeho změna č. 1 nejsou opatřením obecné povahy, které by posloužilo jako podklad pro napadená správní rozhodnutí o odstranění předmětné stavby, jejichž přezkumu a zrušení se žalobce domáhá předmětnou správní žalobou. Nezbyvá proto, než dospět k závěru, že v posuzovaném případě nebyla splněna zvláštní podmínka řízení v podobě akcesoričnosti podaného incidenčního návrhu na zrušení opatření obecné povahy podle § 101a odst. 1 věty druhé s. ř. s., což je v souladu s výše citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu důvodem pro odmítnutí takého návrhu.
54. Pro úplnost soud uvádí, že žalobce v minulosti měl možnost napadnout předmětné části Územního plánu Domažlice, resp. jeho změny č. 1 v rámci tzv. abstraktního přezkumu návrhem podaným ve lhůtě stanovené v § 101b odst. 1 s. ř. s., případně i později návrhem na incidenční přezkum uvedeného opatření obecné povahy podle § 101a odst. 1 věty druhé s. ř. s., ovšem podaným společně se správní žalobou směřující proti konečnému rozhodnutí o dodatečném nepovolení předmětné stavby. Pokud tak žalobce neučinil, nelze tuto jeho procesní pasivitu následně „zhojit“ podáním návrhu na incidenční přezkum napadené části Územního plánu Domažlice až společně se žalobou proti správnímu rozhodnutí o odstranění stavby. Pokud je v žalobě v souvislosti s žalobcovou pasivitou namítáno, že byl po jistou dobu hospitalizován v nemocnici, pak žalobce konkrétním způsobem netvrdil ani nedoložil, že by mu tato jeho hospitalizace znemožnila využít soudního přezkumu správních rozhodnutí vydaných v řízení o dodatečném nepovolení předmětné stavby, v němž bylo prvostupňové rozhodnutí vydáno až dne 10. 3. 2021, resp. odvolací rozhodnutí až dne 14. 7. 2021 (soud na okraj poukazuje na to, že dle žalobcem doloženého potvrzení byl hospitalizován po jisté období v měsíci květnu a červnu 2020 a poté v lednu 2021). Soud na tomto místě odkazuje na římskoprávní zásadu *vigilantibus iura scripta sunt*, tedy že „právo patří bdělým, necht' každý stráží svá práva“. Uvedené znamená, že odmítnutím žalobcova návrhu na zrušení předmětného opatření obecné povahy nemůže dojít k odeprání spravedlnosti, resp. není tímto postupem soudu žalobci upírána soudní ochrana.
55. *Obiter dictum* soud podotýká, že předmětný návrh by byl částečně nepřípustný ve vztahu k pozemku Xc rovněž i z toho důvodu, že předmětná stavba (i dle tvrzení žalobce) je umístěna pouze na pozemku Xd, tudíž pozemek Xc nemohl být žalobou napadeným rozhodnutím o odstranění předmětné stavby přímo dotčen.
56. V návaznosti na popsané důvody soud ve výroku I. tohoto rozsudku odmítl žalobcův návrh na zrušení napadené části Územního plánu Domažlice a ve výroku II. tohoto rozsudku odmítl i žalobcův návrh na zrušení napadené části změny č. 1 Územního plánu Domažlice (srov. § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.).

IX.

Posouzení žaloby

57. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. soud vycházel při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí i z pohledu vad, k nimž je povinen

přihlédnout z úřední povinnosti (srov. § 76 s. ř. s.), přičemž žádné takové vady napadeného rozhodnutí neshledal.

58. Po přezkoumání skutkového a právního stavu projednávané věci soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
59. Vzhledem k tomu, že správní spis poskytoval dostatečný podklad pro posouzení žalobních námitek a pro rozhodnutí v předmětné věci, soud neprováděl žádné dokazování. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti.
60. Na základě žalobcovy žádosti stavební úřad oznámil dne 16. 5. 2013 zahájení řízení o dodatečném povolení předmětné stavby a současně o odstranění stavby, když podle § 129 odst. 2 stavebního zákona platí, že byla-li žádost o dodatečné povolení podána před zahájením řízení o odstranění stavby, má se za to, že byla podána v okamžiku zahájení řízení o odstranění stavby. V návaznosti na okamžik doručení oznámení o zahájení řízení byla předmětná správní řízení zahájena dne 28. 5. 2013. Následně stavební úřad přerušil řízení o odstranění stavby a vedl řízení o podané žádosti žalobce o dodatečné povolení předmětné stavby.
61. Žalobce ve své žádosti specifikoval předmětnou stavbu tak, že ji tvoří „*sklad a kotce pro psy – 71 m², výška 3,0 m*“, dále „*přístřešek pro zem. techniku – 64,7 m², výška 3,9 m*“ a „*oplocení – délka 54,0 m, výška 1,6 m*“. Dále ve své žádosti uvedl, že sklad i přístřešek jsou napojeny na elektrickou instalaci objektu č. p. 9 a že orientační náklady na provedení stavby činily: (i) sklad 100 000 Kč, (ii) přístřešek 200 000 Kč a (iii) oplocení 40 000 Kč.
62. V průběhu řízení o dodatečném povolení předmětné stavby došlo postupně třikrát ke zrušení rozhodnutí stavebního úřadu o dodatečném povolení předmětné stavby, a to ze strany žalovaného, jako odvolacího orgánu, který vždy rozhodoval na základě odvolání podaných vlastníky pozemků sousedících s pozemkem Xa, na němž se nachází předmětná stavba. V prvním případě žalovaný rozhodnutím ze dne 22. 4. 2014 zrušil prvostupňové rozhodnutí stavebního úřadu, když konstatoval, že správní orgány nemohly předmětnou stavbu posoudit v souladu s § 129 stavebního zákona, protože žalobce nespecifikoval druh a účel užívání předmětné stavby a rovněž neprokázal, že stavba je v souladu s tehdy platným územním plánem; navíc žalovaný označil za nedostatečný způsob, jakým se stavební úřad vypořádal s námitkami účastníků řízení. Ve druhém případě žalovaný rozhodnutím ze dne 25. 1. 2016 opět zrušil prvostupňové rozhodnutí stavebního úřadu, když konstatoval, že se stavební úřad otázkou souladu předmětné stavby s v té době platným územním plánem nezabýval a své posouzení, že předmětná stavba je v souladu s funkčním využitím území, dostatečně neodůvodnil, přičemž žalovaný dovedl i další vady rozhodnutí stavebního úřadu. Ve třetím případě žalovaný rozhodnutím ze dne 28. 2. 2017 opět zrušil rozhodnutí stavebního úřadu, a to zejména z důvodu, že v mezidobí nabyt účinnosti nový Územní plán Domažlice a bylo třeba provést nové posouzení stavebním úřadem podle v dané době platného a účinného územního plánu, přičemž i v tomto případě měl žalovaný rozhodnutí stavebního úřadu za nedostatečně odůvodněné zejména z hlediska souladu předmětné stavby (účelu jejího využívání) s funkčním využitím území.
63. Poté stavební úřad pokračoval v řízení a opakovaně vyzval účastníky správního řízení k seznámení se s podklady rozhodnutí, a to nejprve dne 30. 8. 2017, a poté ještě dne 21. 5. 2019, když v mezidobí byl řešen návrh žalobce na přerušení řízení do doby vyřízení jeho žádosti o změnu Územního plánu Domažlice.

64. Nakonec dne 10. 3. 2021 stavební úřad vydal rozhodnutí, kterým předmětnou stavbu dodatečně nepovolil pro její rozpor s Územním plánem Domažlice, ve znění změny č. 1 účinné od 15. 7. 2020. Stavební úřad konstatoval, že přístřešek pro zemědělskou techniku a sklad a kotce pro psy nejsou stavbou rodinného domu, nejsou nezbytnou související dopravní a technickou infrastrukturou, nejsou veřejným prostranstvím, nejsou maloobchodním zařízením s prodejní plochou do 200 m² a nejsou ani zařízením drobné výroby a služeb. Rovněž se nejedná o doplňkovou stavbu ke stavbám uvedeným v převažujícím účelu či přípustném účelu využití. K odvolání žalobce žalovaný v posléze vedeném odvolacím řízení vydal rozhodnutí ze dne 14. 7. 2021, jímž odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí stavebního úřadu o dodatečném nepovolení předmětné stavby potvrdil. Dané rozhodnutí nabylo právní moci dne 16. 7. 2021. Žádný z účastníků v předmětném soudním řízení netvrdil, že by rozhodnutí žalovaného potvrzující prvostupňové rozhodnutí o dodatečném nepovolení předmětné stavby bylo napadeno správní žalobou, resp. že by bylo později zrušeno.
65. Po skončení řízení o dodatečném povolení předmětné stavby stavební úřad pokračoval v řízení o odstranění předmětné stavby, když vydal dne 27. 10. 2021 oznámení o pokračování řízení. V oznámení poskytl účastníkům správního řízení lhůtu 15 dnů pro případné námítky a současně je poučil, že nashromáždil veškeré podklady pro rozhodnutí a že je dána možnost se s podklady seznámit a případně se k nim vyjádřit. Žalobce ani nepodal námítky, ani nevyužil možnosti se s podklady rozhodnutí seznámit, resp. se k nim vyjádřit.
66. Dne 11. 5. 2022 stavební úřad vydal vpředu tohoto rozsudku specifikované prvostupňové rozhodnutí, kterým žalobci nařídil odstranit předmětnou stavbu sestávající se jednak z nepovoleného přístřešku pro zemědělskou techniku a potřeby (půdorysný rozměr 6,15 x 10,9 m, výška 3,9 m), jednak nepovolený sklad a kotce pro psy (půdorysný rozměr 10,8 x 6,85 m, výška 3 m). Stavební úřad odkázal na pravomocné rozhodnutí o dodatečném nepovolení předmětné stavby a dále na § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, podle kterého stavební úřad nařídí odstranění stavby bez rozhodnutí vyžadovaného stavebním zákonem, pokud taková stavba nebyla dodatečně povolena. Současně stavební úřad konstatoval, že účastníci žádné návrhy ani námítky neuplatnili, jakož se ani nevyjádřili k podkladům rozhodnutí.
67. K odvolání žalobce žalovaný přezkoumal prvostupňové rozhodnutí a dne 23. 8. 2022 vydal žalobou napadené rozhodnutí, jímž odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Žalovaný po přezkoumání prvostupňového rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, dospěl k závěru, že rozhodnutí stavebního úřadu nebylo vydáno v rozporu s právními předpisy. Žalovaný po provedené kontrole správního spisu a odvoláním napadeného rozhodnutí stavebního úřadu shledal, že stavební úřad dodržel postup uvedený v § 129 stavebního zákona. Žalovaný částečně souhlasil s žalobcem ohledně délky trvání vedeného řízení. Nesouhlasil ovšem s tím, že vedené řízení trvá již 8 let výhradně vinou stavebního úřadu. Uvedl, že žalobci se nepodařilo v průběhu celého řízení prokázat splnění podmínek pro dodatečné povolení stavby dle § 129 odst. 3 stavebního zákona. Žalobce měl v průběhu celého správního řízení snahu vedená řízení přerušovat a tím také dobu vedeného řízení prodlužovat. Žalovaný rovněž zdůraznil, že předmětná stavba vyžadovala vždy vydání rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu, a to i v době, kdy jejich umístění ještě nebylo v rozporu s tehdy platným územním plánem. K námítce žalobce, že v blízké době lze očekávat změnu Územního plánu Domažlice, v důsledku které bude možné předmětnou nepovolenou stavbu a její

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

umístění legalizovat, žalovaný uvedl, že považuje schválení zadání a následné práce zpracovatele na návrhu změny územního plánu za počáteční fázi pořizování změny územního plánu, kdy dobu do úplného schválení lze odhadovat v řádu měsíců či let, tudíž je nelze považovat za důvod pro přerušení řízení pro předběžnou otázku. Navíc správní orgány musí vždy posuzovat soulad stavby se současně platnou územně plánovací dokumentací a nelze, zvláště v případě vedení řízení o dodatečném povolení stavby, kdy je důkazní břemeno zcela na stavebníkovi, čekat, zda bude v dohledné době změněna. Tvzení žalobce, že po oznámení o pokračování řízení se neorientoval, žalovaný označil za účelové, stejně tak označil i tvrzení, že celé správní řízení bylo zmatečné a stěží pochopitelné. Podle žalovaného rozhodnutí stavebního úřadu nevykazovalo žádné znaky nicotného rozhodnutí. K žádosti žalobce o přerušení řízení o odstranění předmětných staveb, kterou podal dne 19. 5. 2022, žalovaný uvedl, že v tento den již bylo ve věci stavebním úřadem rozhodnuto, tudíž se stavební úřad nemohl k podané žádosti o přerušení řízení o odstranění stavby v již vydaném svém rozhodnutí nikterak vyjádřit. Žalovaný uzavřel, že po posouzení odvoláním napadeného rozhodnutí neshledal vydané rozhodnutí v rozporu s právními předpisy, přičemž ani nebyly zjištěny tak závažné nedostatky nebo vady, aby kvůli nim muselo být odvoláním napadené rozhodnutí zrušeno.

68. Ve vztahu k podané žalobě směřující proti napadenému rozhodnutí soud nejprve konstatuje, že byť tato čítá 26 stran, tak valná většina žalobcovy argumentace je soustředěna na odůvodnění návrhu na zrušení Územního plánu Domažlice, jakož i na popis průběhu řízení o dodatečném povolení předmětné stavby (když některé dlouhé pasáže žaloby se dokonce téměř doslovně opakují, jako např. obsáhlý čl. IV žaloby se opakuje v čl. V, část II žaloby), což je ovšem ze shora popsanych důvodů argumentace irelevantní pro soudní přezkum žalobou napadeného rozhodnutí o odstranění stavby. Vůči žalobou napadenému rozhodnutí o odstranění předmětné stavby žalobce v zásadě uplatňuje pouze obecně formulované námitky o tom, že se jedná o rozhodnutí rozporné, vůči němu diskriminační a účelově koncipované tak, aby maskovalo zlovlí orgánů státní správy. Z věcného hlediska pak žalobce namítá, že správní řízení bylo vedeno nepřiměřeně dlouho a že správní orgány nepřihlédly k tomu, že v době podání jeho žádosti o dodatečné povolení předmětné stavby tato stavba nebyla v rozporu s tehdy platnou a účinnou územně plánovací dokumentací. Žalobce rovněž namítal šikanózní jednání dotčených orgánů, které vyústilo až ve vydání rozhodnutí o odstranění předmětné stavby, což má být pro žalobce fatálním zásahem.
69. V dané souvislosti je namístě připomenout ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že: *„čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty, konkretizoval obecná žalobní tvrzení či vybíral ze spisu ty skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, a přebíral by naopak funkci žalobcova advokáta.“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2020, č. j. 10 Ads 393/2020 – 44, bod [13] a dále tam odkazovaný rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78, bod [32]).
70. Rovněž je třeba poukázat na to, že napadené (odvolací) a prvostupňové rozhodnutí tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek a vzájemně se argumentačně doplňují (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2008, č. j. 2 As 20/2008 – 73; ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013 – 25 či ze dne 14. 10. 2021, č. j. 7 As 447/2019 – 60, bod

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

[22]). Na základě výše shrnutého obsahu prvostupňového a napadeného rozhodnutí soud hodnotí odůvodnění napadených správních rozhodnutí o odstranění předmětné stavby, a to v jejich vzájemné souvislosti, jako srozumitelné a dostatečně odůvodněné, tudíž přezkoumatelné.

71. Podstatou sporu tedy bylo posouzení zákonnosti správními orgány nařízeného odstranění předmětné stavby na pozemku 160/3 ve vlastnictví žalobce.
72. Podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona „*stavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku stavby vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena.*“
73. Jak již bylo uvedeno výše, dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že v řízení o odstranění stavby podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona stavební úřad posuzuje pouze to, zda (i) předmětná stavba byla provedena bez rozhodnutí nebo opatření vyžadovaného stavebním zákonem, a poté (ii) zda tato stavba byla případně povolena dodatečně, přičemž v daném řízení stavební úřad nemá žádné diskreční oprávnění. V tomto směru je také třeba posuzovat relevantnost stěžovatelem uplatňovaných námitek; mimo tento rámec se proto ocitají námitky, které mohl stěžovatel uplatňovat pouze v řízení o dodatečném povolení stavby, nikoli však již proti rozhodnutí o odstranění stavby, a to např. absence rozporu s veřejným zájmem, ochrana životního prostředí či otázka souladu s územně plánovací dokumentací (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2017, č. j. 5 As 90/2017 – 22, bod [18], ze dne 7. 11. 2018, č. j. 9 As 368/2017 – 48, body [18] a [19] či již výše citovaný ze dne 24. 8. 2021, č. j. 3 As 423/2019 – 31, bod [18]).
74. V posuzovaném případě nebylo sporu o tom, že předmětná stavba podléhala povolení vyžadovanému stavebním zákonem, resp. že žalobce předmětnou stavbu realizoval bez potřebného povolení stavebního úřadu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že předmětná stavba vždy vyžadovala povolení stavebního úřadu, přičemž žalobce tento závěr žalovaného ve své žalobě nikterak nezpochybil. Ostatně to byl samotný žalobce, kdo požádal o dodatečné povolení předmětné stavby a tím *de facto* dal podnět pro zahájení řízení o odstranění stavby. Ani ve správním řízení žalobce netvrdil, že by předmětná stavba v době její realizace nepodléhala povolení stavebního úřadu. Žalobce totiž v řízení o odstranění stavby neuplatnil žádné námitky, resp. se ani nevyjádřil k podkladům rozhodnutí. Na tomto místě soud pro úplnost poukazuje na výše uvedené rozměry předmětné stavby, která v každé z jejích částí přesahuje v půdorysném rozměru 60 m² a výšku 3 m, navíc je umístěna v těsné blízkosti hranice žalobcova pozemku Xa s pozemky sousedícími ve vlastnictví jiných osob než je žalobce. Z uvedených důvodů měl soud první podmínku pro odstranění stavby za splněnou.
75. Splněna pak byla i podmínka druhá, neboť stavební úřad vydal své rozhodnutí o odstranění předmětné stavby až poté, co jím bylo pravomocně a konečným způsobem rozhodnuto o tom, že předmětnou stavbu nelze dodatečně povolit. Správní orgány proto postupovaly zcela správně, pokud v daném řízení o odstranění předmětné stavby z pravomocného rozhodnutí o dodatečném nepovolení předmětné stavby vycházely, aniž by znovu přezkoumávaly důvody, pro které předmětná stavba nebyla dodatečně povolena.
76. Jiné podmínky či otázky správní orgány v předmětném řízení zkoumat neměly, ba

dokonce ani nemohly, neboť správním orgánům v řízení o odstranění stavby nepřisluší žádná diskreční pravomoc; správní orgány jsou povinny posoudit toliko naplnění zákonem vymezených podmínek pro odstranění stavby ve smyslu § 129 odst. 1 stavebního zákona, tj. v případě předmětné stavby se jednalo o shora uvedené podmínky dle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona.

77. V posuzovaném případě tak soud nespatřuje v postupu správních orgánů v rámci řízení o odstranění stavby žádnou zlovůli či šikanózní postup, jak bylo žalobcem nedůvodně namítáno.
78. Důvodem nezákonnosti napadeného rozhodnutí pak nemůže být ani žalobcem namítaná délka řízení o odstranění stavby, neboť ta se odvíjela od délky řízení o dodatečném povolení stavby. Samotné řízení o odstranění stavby totiž bylo přerušeno na základě usnesení stavebního úřadu ze dne 5. 12. 2013 (ve znění změn rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 2. 2014), přičemž k pokračování řízení došlo až oznámením stavebního úřadu ze dne 27. 10. 2021. Navíc obecně platí, že samotná délka správního řízení nezpůsobuje bez dalšího nezákonnost v takovém řízení vydaného správního rozhodnutí.
79. Pokud jde o námitku fatálních důsledků nařízeného odstranění předmětné stavby do práv žalobce, pak soud ve shodě s odpůrcem poukazuje na to, že prvotní příčinou nynějšího nařízení odstranění předmětné stavby bylo to, že žalobce v minulosti nepostupoval podle stavebních předpisů, když bez příslušného povolení realizoval tzv. černou stavbu. Rovněž nelze nechat bez povšimnutí, že žalobce prosazuje možnost zemědělského využití předmětného pozemku Xa v lokalitě, kde podle vůle Zastupitelstva odpůrce (vzešlého z řádných voleb a tedy reprezentujícího většinovou vůli obyvatel dané obce), která byla vyjádřena v nyní účinném znění Územního plánu Domažlice, je již delší dobu převažující zájem na využití předmětného území k bydlení v rodinných domech. V řízení o dodatečném povolení stavby proto bylo třeba vážit i práva a zájmy jiných osob (zejména vlastníků sousedních pozemků), kteří jednají v důvěře v závaznost účinného územního plánu. Navíc žalobcovo tvrzení o fatálních důsledcích odstranění předmětné stavby na jeho zemědělskou, pěstební a chovatelskou činnost se soudu jeví jako značně nevěrohodné, a to jednak s ohledem na charakter předmětné stavby (přístřešek pro zemědělskou techniku, sklad a kotec pro psy), jednak s ohledem na rozměr předmětného pozemku, který čítá 899 m², což není velikost, která by mohla být zásadní pro zemědělskou, pěstební a chovatelskou činnost žalobce.
80. V dané souvislosti soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2022, č. j. 7 As 143/2022 – 33, v němž kasační soud k namítaným důsledkům odstranění stavby do práv vlastníka stavby upozornil na to, že takový zásah je „ústavně aprobovaný, děje-li se v souladu s čl. 11 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, tj. z důvodu ochrany chráněných zájmů (mj. zájmu na dodržení požadavků stavebního zákona) a z důvodu ochrany práv dotčených osob (nález Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 482/02 ze dne 8. 4. 2004 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2005, č. j. 3 As 33/2004-68).“ (srov. bod [24] cit. rozsudku). S ohledem na okolnosti nyní posuzované věci je dle názoru soudu odůvodněn závěr, že i v případě předmětné stavby vystavěné žalobcem bez příslušného povolení stavebního úřadu, a tedy bez ohledu na stavební předpisy a zájmy vlastníků sousedních pozemků a staveb (rodinných domů) směřuje předmětné rozhodnutí o odstranění stavby k ochraně uvedených legitimních zájmů, tudíž takové rozhodnutí nelze důvodně hodnotit jako porušující ústavně garantovaná práva žalobce.
81. Pro posouzení důvodnosti žalobcovy žaloby pak byly zcela irelevantní jeho odkazy na

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

jiná soudní řízení, v nichž byl přezkoumáván Územní plán Domažlice, neboť ty neměly s předmětem řízení o odstranění předmětné stavby žádnou spojitost.

82. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že žalobní námitky směřující proti napadenému a prvostupňovému rozhodnutí, a to v rozsahu, v jakém byly žalobcem řádně uplatněny v žalobě, jsou nedůvodné. Soud proto ve výroku III. tohoto rozsudku žalobu směřující proti napadenému rozhodnutí zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.

X.

Náklady řízení

83. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. platí, že *nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů.*
84. V projednávané věci soud návrh na zrušení předmětného opatření obecné povahy v celém rozsahu odmítl, tudíž žádný z účastníků řízení o tomto návrhu (tj. žalobce a odpůrce) nemá právo na náhradu nákladů řízení (srov. § 60 odst. 3 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že odpůrce, jenž měl v předmětném soudním řízení plný úspěch, je městem, který má k dispozici dostatečný aparát schopný sám hájit jeho zájmy v soudním řízení, soud v posuzovaném případě neshledal žádné důvody zvláštního zřetele hodné pro přiznání nákladů řízení odpůrci, jak jím bylo požadováno (srov. § 60 odst. 8 s. ř. s. *a contrario*). Soud proto výrokem IV. tohoto rozsudku rozhodl o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi žalobcem (navrhovatelem) a odpůrcem tak, že žalobce a odpůrce nemají vůči sobě navzájem právo na náhradu nákladů řízení.
85. Výroky V. a VI. tohoto rozsudku soud rozhodl o nákladech řízení ve vztahu mezi žalobcem a žalovaným. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Žalovanému nicméně žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.
86. Osoby zúčastněné na řízení nemají ve smyslu § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim soudem nebyla uložena žádná povinnost, a soud taktéž neshledal žádný zvláštního zřetele hodný důvod, pro nějž by bylo namíste náhradu nákladů řízení přiznat. Proto výrokem VII. tohoto rozsudku rozhodl tak, že žádná z osob zúčastněných na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 2. ledna 2023

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.